

Swann si však říkal, že bude-li dávat Odettě najevo (když ji bude vyhledávat až po večeri), že má také jiné zájmy, jimž dává přednost před její společností, nebude zalíbení, které v něm Odette nalézala, tak rychle přesyceno. A na druhé straně ho neskonale víc než Odettina krása lákal půvab mladé dělnice, svěží a kypré jako růže, do níž se zamiloval a s níž rád trávil počátek večera, když si byl jist, že se později sejde s Odettou. Z téhož důvodu nikdy nepřipustil, aby se pro něj Odette zastavila a vzala ho s sebou k Verdurinovým. Mladá dělnice na něj čekávala blízko jeho bytu na rohu, kterýs jeho kočí Rémi znal, přisedla ke Swannovi a zůstávala v jeho náručí, dokud kočár nezastavil před domem Verdurinových. Když vešel, paní Verdurinová ukázala na růže, které jí ráno poslal, řekla: „Zlobím se,“ a pokynula mu na místo vedle Odetty; pianista jim oběma zatím hrál Vinteuilovu větu, jakousi píseň jejich lásky. Začínala výsdrží houslových tremol, která znějí několik taktů sama a zabírají celý první plán, pak se náhle jakoby vzdálí, a jako když Pieter de Hooch prohlubuje své obrazy v pozadí rozdílnou barvou a hebkostí vnikajícího světla v úzkém rámu pootevřených dveří, podobně se objevovala ona tančící, pastorální, vsunutá, epizodní větička, patřící jinému světu. Plynula v prostých a nesmrtelných vlnách, rozdávajíc tu a tam dary svého půvabu se stejným nevystižitelným úsměvem; Swann se však domníval, že v něm teď poznává rozčarování. Zdálo se, že ta věta zná marnost štěstí, k němuž ukazuje cestu. Ve svém lehkém půvabu měla cosi završeného jako lhostejnost nastupující po lítosti. Avšak na tom mu nezáleželo, zajímala ho ne tak sama o sobě — v tom, co mohla znamenat pro skladatele, kterýs, když ji psal, vůbec nevěděl o něm ani o Odettě, a pro všechny, kdo ji během staletí uslyší —, ale spíš jako zástava, jako památka jeho lásky, která i Verdurinovým a malému pianistovi připomíná Odettu a zároveň jeho, která je spojuje; šel tak daleko, že když ho o to Odette z rozmaru požádala, vzdal se úmyslu dát si od některého umělce zahrát celou sonátu, z níž ani nadále neznal víc než tuto pasáž. „Nač potřebujete to ostatní?“ ptala se ho. „Náš kousek je tohle.“

Neumělecký text

Na začátku vztahu jsme omámené hormony a zaslepené růžovými brýlemi. Pod nadvládou oxytocinu máme pocit, že jsme potkaly osudového muže, kterému bychom odpustily všechny hříchy světa. Přesto bychom měly rozeznat, zda za nás hovoří láska, nebo chtíč. Pokud totiž hledáte dlouhodobý vztah, pak byste se měla vyhnout randění, které má kořeny právě ve chtíči.

„Chtíč je pocit, který vychází z fyzické touhy. Mimo vášně má vztah poháněný chtíčem velmi málo podstaty. Lidé se totiž primárně snaží uspokojit vlastní potřeby,“ říká klinický psycholog Steve Sultanoff.

Naopak, pokud hledáte otevřený vztah, je důležité včas rozpoznat, zda chování partnera nevychází z lásky a zamilovanosti. „Na rozdíl od chtíce není láska majetnická. Když někoho milujete, berete ohled také na jeho zájmy a potřeby, zatímco touha je více o soustředění na vaše vlastní touhy,“ vysvětluje rozdíl Sultanoff.

zdroj: novinky.cz